

opusdei.org

Perquè veuran Déu

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Perquè veuran Déu" publicada
a "Amics de Déu" i pronunciada
el 12 de març de 1954.

12/03/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

.....

Que Jesucrist és el model nostre, de
tots els cristians, ho sabeu

perfectament perquè ho heu sentit i meditat sovint. A més, heu ensenyat tantes ànimes, en aquest apostolat —tracte humà amb sentit diví— que forma ja una part del vostre jo; i ho heu recordat, quan calia, tot servint-vos d'aquest mitjà meravellós de la correcció fraterna, per tal que el qui us escoltava comparés el seu comportament amb el del nostre Germà primogènit, el Fill de Maria, Mare de Déu i Mare nostra.

Jesús és el model. Ho ha dit Ell: *discite a me*,^[1] apreneu de mi. I avui desitjo parlar-vos d'una virtut que sense que sigui l'única ni la primera, és cert que actua en la vida cristiana com la sal que preserva de la corrupció, i constitueix la pedra de toc per a l'ànima apostòlica: la virtut de la santa puresa.

Certament, la caritat teològica se'ns mostra com la virtut més alta; però la castedat resulta el mitjà *sine qua non*,

una condició imprescindible per a aconseguir aquest diàleg íntim amb Déu; i quan no es guarda, si no hi ha lluita, un acaba cec; no es veu res, perquè *l'home animal no pot percebre les coses que són de l'Esperit de Déu.*
[2]

Nosaltres volem mirar amb ulls nets, animats per la predicació del Mestre: *benaurats els nets de cor, perquè veuran Déu.*[3] L'Església ha presentat sempre aquestes paraules com una invitació a la castedat. Guarden un cor sa, escriu sant Joan Crisòstom, *aquells qui posseeixen una consciència completament neta o bé els qui amen la castedat. Cap virtut no és tan necessària com aquesta per a veure Déu.*[4]

L'exemple de Crist

Jesucrist, Senyor Nostre, al llarg de la seva vida terrenal, ha estat cobert d'improperis, l'han maltractat de totes les maneres possibles. Us en

recordeu? Propalen que es comporta com un esvalotador i afirmen que està endimoniat.[5] En una altra ocasió, interpreten malament les manifestacions del seu Amor infinit, i el titllen d'amic de pecadors.[6]

Més endavant, a Ell, que és la penitència i la temprança, li retreuen que freqüenta la taula dels rics.[7] També l'anomenen despectivament *fabri filius*,[8] fill del treballador, del fuster, com si això fos una injúria. Permet que l'apostrofin com a bevedor i golut... Deixa que l'acusin de tot, menys de no ésser cast. En això els ha tapat la boca, perquè vol que nosaltres conservem aquest exemple sense cap ombra: un model meravellós de puresa, de netedat, de llum, d'amor que sap cremar tot el món per purificar-lo.

A mi, m'agrada de referir-me a la santa puresa, contemplant tothora la conducta de Nostre Senyor. Ell posà

de manifest una gran delicadesa en aquesta virtut. Fixeu-vos en allò que relata sant Joan quan Jesús, *fatigatus ex itinere, sedebat sic supra fontem*,^[9] cansat de la caminada, s'assegué al brocal del pou.

Abaixeu amb recolliment els ulls de l'ànima i reviviu a poc a poc l'escena: Jesucrist, *perfectus Deus, perfectus homo*,^[10] està fatigat per la caminada i pel treball apostòlic. Tal com potser us ha esdevingut algun cop a vosaltres, que acabeu rendits, perquè ja no podeu més. És commovedor de veure el Mestre esgotat. A més, té fam: els deixebles han anat al poble veí, a cercar quelcom per menjar. I té set.

Però més que la fatiga del cos, el consumeix la set d'ànimes. Per això, en arribar la samaritana, aquella dona pecadora, el cor sacerdotal de Crist s'aboca, diligent, per recobrar

l'ovella perduda: oblidant el cansament, la fam i la set.

S'ocupava el Senyor en aquella gran obra de caritat, mentre els Apòstols tornaven de la ciutat, i *mirabantur quia cum muliere loquebatur*,^[11] es van sorprendre que parlés tot sol amb una dona. Quin compte! Quin amor a la virtut encantadora de la santa puresa, que ens ajuda a ser més forts, més ferms, més fecunds, més capaços de treballar per Déu, més capaços de totes les coses grans!

Aquesta és la voluntat de Déu, la vostra santificació... Que sàpiga cadascun de vosaltres tractar el seu cos santament i honestament, sense deixar-se arrossegar per la passió, com fan els pagans que no coneixen Déu.^[12] Pertanyem totalment a Déu, amb ànima i cos, amb la carn i amb els ossos, amb els sentits i amb les potències. Pregueu-li amb confiança: Jesús, guardeu-nos el cor! un cor

gran, un cor fort i tendre i afectuós i delicat, que sobreïxi de caritat per Vós, per servir totes les ànimes.

El nostre cos és sant, *temple de Déu*, precisa sant Pau. Aquesta exclamació de l'Apòstol em duu a la memòria la crida universal a la santedat, que el Mestre adreça als homes: *estote vos perfecti sicut et Pater vester caelestis perfectus est.*^[13] A tothom, sense discriminacions de cap mena, demana el Senyor correspondència a la gràcia; a cadascú, d'acord amb la seva situació personal, exigeix la pràctica de les virtuts pròpies dels fills de Déu.

Per això, en recordar-vos ara que el cristià ha de guardar una castedat perfecta, em refereixo a tots: als solters, que han d'atenir-se a una completa continència; i als casats, que viuen castament complint les obligacions pròpies de llur estat.

Amb l'esperit de Déu, la castedat no resulta un pes molest i humiliant. És una afirmació joiosa: el fet de voler, el domini, el venciment, no ho dóna la carn, ni ve de l'instint; procedeix de la voluntat, sobretot si va unit a la Voluntat del Senyor. Per ésser castos —i no simplement continents o honestos—, hem de sotmetre les passions a la raó, però per un motiu alt, per un impuls d'Amor.

Comparo aquesta virtut a unes ales que ens permeten de transmetre els manaments, la doctrina de Déu, per tots els ambients de la terra, sense por de restar enfangats. Les ales —també les d'aquests ocells majestuosos que es remunten on no arriben els núvols— pesen, i molt. Però si manquessin, no hi hauria vol. Fiqueu-vos-ho en el cap, decidits a no cedir si noteu la urpada de la temptació, que s'insinua presentant la puresa com una càrrega

insuportable: endavant!, amunt!, fins al sol, a la caça de l'Amor.

Tinguem Déu en el nostre cos

Sempre m'ha fet molta llàstima la norma d'alguns —de tants!— que escullen, com a pauta constant dels seus ensenyaments, la impuresa; amb la qual cosa aconseguixen —ho he comprovat en moltes ànimes— el contrari d'allò que pretenen, ja que és una matèria més enganxosa que el vesc, i deforma les consciències amb complexos o amb temences, com si la netedat d'ànima fos un obstacle gairebé insuperable. Nosaltres, no; nosaltres hem de tractar de la santa puresa amb raonaments positius i límpids, amb paraules modestes i clares.

Discórrer sobre aquest tema vol dir dialogar sobre l'Amor. Us acabo d'assenyalar que per a això, m'ajuda el fet d'acudir a la Humanitat Santíssima de Nostre Senyor, a

aquesta meravella inefable de Déu que s'humilia fins a fer-se home, i que no se sent degradat en haver pres carn com la nostra, amb totes les seves limitacions i febleses, llevat del pecat; i això perquè ens estima amb bogeria! Ell no es rebaixa amb el seu anorreament; en canvi, a nosaltres, ens eleva, ens deïfica en el cos i en l'ànima. Respondre que sí al seu Amor, amb una estimació clara, ardent i ordenada, això és la virtut de la castedat.

Hem de clamar a tot el món, amb la boca i amb el testimoni del nostre capteniment: no enverinem el cor, com si fóssim unes pobres bestioles, dominats pels instints més baixos. Un escriptor cristià ho explica així:

mireu que no és pas petit el cor de l'home, ja que abraça tantes coses. Mesureu aquesta grandesa no en les seves dimensions físiques, sinó en el poder del seu pensament, capaç d'assolir el coneixement de tantes

veritats. En el cor és possible de preparar el camí del Senyor, de traçar una sendera dreta, perquè hi passin el Verb i la Saviesa de Déu. Amb una conducta honesta, amb obres irreprotxables, prepareu el camí del Senyor, aplaneu-lo, per tal que el Verb de Déu camini en vosaltres sense entrebancs i us faci conèixer els seus misteris i la seva vinguda.[14]

L'Escriptura Santa ens revela que aquesta obra grandiosa de la santificació, tasca oculta i magnífica del Paraclet, s'esdevé en l'ànima i en el cos. *¿Que no ho sabeu, que els vostres cossos són membres de Crist?, clama l'Apòstol. ¿Haig d'esqueixar, doncs, uns membres de Crist per fer-ne membres d'una prostituta? (...) ¿O és que no sabeu que els vostres cossos són temples de l'Esperit Sant que habita en vosaltres, i que heu rebut de Déu, i que ja no sou vostres, perquè heu estat comprats a un gran preu?*

Glorifiqueu Déu i porteu-lo en el vostre cos.[15]

N'hi ha alguns per allí, que senten parlar de castedat i somriuen. És una rialleta —una ganyota— sense alegria, morta, de caps retorçats: la gran majoria —repeteixen— no hi creuen! Jo, als nois que m'acompanyaven pels barris i hospitals de la perifèria de Madrid —són tants, tants, els anys que han passat—, els solia dir: considereu que hi ha un regne mineral; un altre, el regne vegetal —més perfecte— en el qual, a l'existència, s'hi ha afegit la vida; i després ve un regne animal, format per éssers amb sensibilitat i moviment, gairebé sempre.

Els explicava, potser d'una manera poc acadèmica, però gràfica, que hauríem d'instituir un altre regne, *l'hominal*, el regne dels humans: perquè la criatura racional posseeix una intel·ligència admirable, espurna

de la Saviesa divina, que li permet de raonar pel seu compte; i aquesta estupenda llibertat, per la qual pot acceptar o rebutjar una cosa o una altra, al seu grat.

Doncs en aquest regne dels homes —els comentava amb l'experiència que provenia de la meva abundosa tasca com a sacerdot—, per a una persona normal, el tema del sexe ocupa un quart o cinquè lloc. Primer hi ha les aspiracions de la vida espiritual, aquella que cada u tingui; immediatament, moltes qüestions que interessin l'home o la dona corrent: el pare, la mare, la llar, els fills. Més tard, la professió. I allà, en el quart o cinquè terme, apareix l'impuls sexual.

Per això, quan he conegut gent que convertia aquest punt en l'argument central de la seva conversa, he pensat que són anormals, uns pobres desgraciats, potser uns malalts. I hi

afegia —aquí sorgia un moment de rialles i de broma, entre els nois als quals em dirigia— que aquests desventurats em feien tanta llàstima com un nen deforme amb el cap gros, gros, d'un metre de perímetre. Són uns subjectes infeliços, i per part nostra —a més de les oracions per ells— brolla una compassió fraterna, ja que desitgem que es guareixin de la seva trista malaltia; però, no cal dir-ho, mai no són ni més homes ni més dones que els que no van obsessionats pel sexe.

La castedat és possible

Tots nosaltres arrosseguem passions; tots ens trobem amb les mateixes dificultats, a qualsevol edat. Per això, hem de lluitar. Recordeu allò que escrivia sant Pau: *datum est mihi stimulus carnis meae, angelus Satanae, qui me colaphizet*,^[16] es rebel·la l'estímul de la carn, que és com un àngel de Satanàs, que el

bufeteja, perquè si no, s'ompliria de supèrbia.

No es pot menar una vida neta sense l'assistència divina. Déu vol que siguem humils i que demanem el seu socors. Has de suplicar confiadament a la Verge, ara mateix, en la soledat acompanyada del teu cor, sense remor de paraules: Mare meva, aquest pobre cor meu se subleva amb ximpleries... Si vós no em protegiu... I t'empararà perquè el conservis pur i facis el camí a què Déu t'ha cridat.

Fills: humilitat, humilitat; aprenguem d'ésser humils. Per a custodiar l'Amor cal la prudència, vigilar amb compte i no deixar-se dominar per la por. Entre els autors clàssics d'espiritualitat, n'hi ha molts que comparen el dimoni amb un gos rabiós, fermat amb una cadena: si no ens hi acostem no ens mossegarà, per molt que bordi. Si fometeu en les

vostres ànimes la humilitat, és segur que evitareu les ocasions, reaccionareu amb la valentia de fugir; i acudireu diàriament a l'auxili del Cel, per anar endavant amb gallardia per aquest viarany d'enamorats.

Fixeu-vos com el qui està podrit per la concupiscència de la carn, espiritualment no aconsegueix caminar, és incapaç d'una obra bona, és un paralític que roman llençat com un drap. No heu vist aquests pacients amb paràlisi progressiva, que no poden valer-se, ni alçar-se, ni estar dempeus? De vegades, ni arriben a moure el cap. Això s'esdevé, en el terreny sobrenatural, als qui no són humils i s'han lliurat covardament a la luxúria. No hi veuen, ni hi senten, ni entenen res. Són paralítics i són com folls. Cada un de nosaltres ha d'invocar el Senyor, la Mare de Déu, i pregar que ens concedeixi la humilitat i la

decisió d'aprofitar amb pietat el remei diví de la confessió. No permeteu que en la vostra ànima comenci un podrimener, per petit que sigui. Parleu. Quan l'aigua corre és neta; quan s'estanca, forma un toll ple de brutícia repugnant, i d'aigua potable passa a ser un brou de cucs.

Que la castedat és possible i que constitueix una deu d'alegria, ho sabeu tant com jo; també us consta que exigeix de tant en tant un xic de lluita. Escoltem novament sant Pau: *em complac en la llei de Déu, segons l'home interior, però veig al mateix temps una altra llei en els meus membres que es resisteix a la llei de la meva raó i em subjuga a la llei del pecat que hi ha en els meus membres. Quin home tan infeliç! Qui em deslliurarà d'aquest cos de mort?*^[17] Tu crida més, si et cal, però no exagerem: *sufficit tibi gratia mea*,^[18] et basta la meva gràcia, ens respon Nostre Senyor.

En alguns moments m'he fixat com lluien els ulls d'un esportista, davant els obstacles que havia de superar. Quina victòria! Observeu com domina aquestes dificultats! Així ens contempla Déu Nostre Senyor, que estima la nostra lluita: sempre serem vencedors perquè no ens nega mai l'omnipotència de la seva gràcia. I tant li fa llavors que hi hagi brega, perquè Ell no ens abandona.

És un combat, però cap renúncia; responem amb una afirmació joiosa, amb una donació lliure i alegre. El teu comportament no s'ha de limitar a esquivar la caiguda, l'ocasió. No s'ha de reduir de cap manera a una negació freda i matemàtica. ¿T'has convençut que la castedat és una virtut i que, com a tal, ha de créixer i perfeccionar-se? No n'hi ha prou, hi insisteixo, de ser continent, cadascú segons el propi estat: hem de viure castament, amb virtut heroica. Aquest capteniment comporta un

acte positiu, amb el qual acceptem de bona gana el requeriment diví:
praebe, fili mi, cor tuum mihi et oculi tui vias meas custodiant,^[19] lliura'm, fill meu, el teu cor, i estén la teva mirada pels meus camps de pau.

I ara et pregunto: com t'hi encares, amb aquesta lluita? Tu saps prou bé que si la mantens d'un bell començ, ja és vençuda. Aparta't immediatament del perill, així que t'adonis de les primeres guspires de la passió, prèviament, si pots. Parla, a més, de seguida, amb qui et dirigeixi l'ànima; i millor encara abans, si és possible, perquè si obriu el cor de bat a bat, no sereu derrotats. Un acte i un altre, formen un hàbit, una inclinació, una facilitat. És per això que cal lluitar per assolir l'hàbit de la virtut, l'hàbit de la mortificació per no rebutjar l'Amor dels Amors.

Mediteu el consell de sant Pau a Timoteu: *te ipsum castum custodi*,^[20]

perquè també estiguem sempre vigilants, decidits a custodiar aquest tresor que Déu ens ha lliurat. Al llarg de la meva vida, quantes persones he sentit que deien: ah, si hagués trencat al principi! I ho deien plenes d'aflicció i de vergonya.

Lliurar tot el cor

Necessito recordar-vos que no trobareu la felicitat fora de les vostres obligacions cristianes. Si les abandonéssiu, en tindríeu un remordiment salvatge, i seríeu uns desgraciats. Fins i tot les coses més corrents que porten una mica de felicitat, i que són lícites, poden tornar-se aleshores amargants com el fel, agres com el vinagre, repugnants com la sandàraca.

Cadascú de vosaltres, i jo també, ens confiem a Jesús: Senyor, jo em proposo de lluitar i sé que Vós no perdeu batalles; i comprenc que, si algun cop les perdo, és perquè m'he

allunyat de Vós! Agafeu-me de la mà i no us refieu de mi, no em deixeu anar!

Pare, si sóc tan feliç! Si estimo Jesucrist! Si, per més que sóc de fang, desitjo arribar a la santedat amb l'ajuda de Déu i de la seva Mare Santíssima! No en dubto; només et previnc amb aquestes exhortacions per si de cas, per si se't presenta cap dificultat.

Al mateix temps t'haig de repetir que l'existència del cristià —la teva i la meva— és d'Amor. Aquest cor nostre, ha nascut per a estimar. I quan no se li dóna un afecte pur i net i noble, es venja i s'inunda de misèria. El veritable amor de Déu —la netedat de vida, doncs— es troba tan lluny de la sensualitat com de la insensibilitat, de qualsevol sentimentalisme com de l'absència o de la duresa de cor.

És un dol no tenir cor. Són una desgraciats els qui mai no han après

d'estimar amb tendresa. Els cristians estem enamorats de l'Amor: el Senyor no ens vol eixuts, encarcerats, com una matèria inerta. Ens vol impregnats del seu afecte! Aquell qui per Déu renuncia a un amor humà no és un fadrí vell, com aquestes persones tristes, infelices i moixes, perquè han menyspreat la generositat d'estimar netament.

Amor humà i castedat

Per a mantenir el tracte amb el meu Senyor, ja us ho he explicat sovint, també m'han servit —tant me fa que se sàpiga— aquestes cançons populars, que es refereixen gairebé sempre a l'amor: m'agraden de debò. A mi i a alguns de vosaltres, el Senyor ens ha elegit totalment per a Ell; i traslladem a un pla diví aquest amor noble de les cançons humanes. Ho fa l'Esperit Sant en el *Càntic dels Càntics*; i ho han fet els grans místics de tots els temps.

Repasseu aquests versos de la Santa d'Àvila: *Si queréis que esté holgando, / quiero por amor holgar; / si me mandáis trabajar, / morir quiero trabajando. / Decid, ¿dónde, cómo y cuándo? / Decid, dulce Amor, decid: / ¿Qué mandáis hacer de mí?*[21] O bé aquella cançó de sant Joan de la Creu, que comença d'una manera encantadora: *Un pastorcico solo está penado, / ajeno de placer y de contento, / y en su pastora puesto el pensamiento / y el pecho del amor muy lastimado.*[22]

L'amor humà, quan és net, em produeix un respecte immens, una veneració indicible. ¿I com no ens hem d'estimar aquestes afeccions santes, nobles, dels nostres pares, als quals devem una gran part de la nostra amistat amb Déu? Jo beneeixo aquest amor *amb totes dues mans* i quan m'han preguntat per què dic *amb totes dues mans*, la resposta

immediata ha estat perquè no en tinc quatre!

Beneït sigui l'amor humà! Però a mi, el Senyor, m'ha demanat més. I, això ho afirma la teologia catòlica, el fet de donar-se per amor del Regne del Cel només a Jesús, i per Jesús, a tots els homes, és quelcom més sublim que l'amor matrimonial, encara que el matrimoni sigui un sacrament i *sacramentum magnum*.[23]

Però, a totes passades, cadascú al seu lloc, amb la vocació que Déu li ha infós en l'ànima —solter, casat, vidu, sacerdot— s'ha d'esforçar a viure delicadament la castedat, que és virtut per a tothom i de tothom demana lluita, delicadesa, finor, fermesa, aquella exquisitat que només s'entén quan ens posem al costat del Cor enamorat de Crist en la Creu. No us preocupeu si en algun moment sentiu la temptació que us sotja. Una cosa és sentir, i una altra

consentir. La temptació es pot rebutjar fàcilment, amb l'ajuda de Déu. El que no convé de cap manera és dialogar.

Els mitjans per a vèncer

Vegem amb quins recursos comptem sempre els cristians per a vèncer en aquesta lluita per guardar la castedat: no pas com àngels, sinó com dones i homes sans, forts, normals! Venero amb tota l'ànima els àngels, m'uneix a aquest exèrcit de Déu una gran devoció; però això de comparar-nos-hi no m'agrada, perquè els àngels tenen una naturalesa diferent de la nostra, i aquesta equiparació suposaria un desordre.

En molts ambients s'ha generalitzat un clima de sensualitat que, unit a la confusió doctrinal, mena tanta gent a justificar qualsevol aberració, o bé, si altre no, a demostrar la tolerància

més indiferent per tota classe de costums llicenciosos.

Hem de ser nets, tant com puguem, pel que fa al cos, sense por, perquè el sexe és cosa santa i noble —participació en el poder creador de Déu—, fet per al matrimoni. I, així, nets i sense por, amb el vostre capteniment donareu el testimoni de la possibilitat i la formosor de la santa puresa.

Primer de tot, ens obstinarem a afinar la nostra consciència, aprofundint tot el que calgui fins a tenir la seguretat d'haver adquirit una bona formació, distingint bé entre la consciència delicada —autèntica gràcia de Déu— i la consciència escrupolosa, que és cosa diferent.

Tingueu una cura ben esmerada de la castedat, i així mateix d'aquelles altres virtuts que formen el seu seguici —la modèstia i el pudor—,

que resulten com la seva salvaguarda. No passeu amb lleugeresa per damunt d'aquestes normes que són tan eficaces per conservar-se dignes de la mirada de Déu: la custòdia atenta dels sentits i del cor; la valentia —la valentia d'ésser *covard*— per a fugir de les ocasions; la freqüència dels sagraments, d'una manera particular la Confessió sacramental; la sinceritat plena en la direcció espiritual personal; el dolor, la contrició, la reparació després dels mancaments. I tot plegat ungit amb una tendra devoció a la Mare i Senyora Nostra, per tal que Ella ens obtingui de Déu el do d'una vida santa i neta.

Si, per desgràcia, caiem, cal aixecar-se de seguida. Amb l'ajuda de Déu, que no us faltarà si s'hi posen els mitjans, s'ha d'arribar com més aviat millor al penediment, a la sinceritat humil, a la reparació, talment que la

derrota momentània es transformi en una gran victòria de Jesucrist.

Aveseu-vos també a plantejar la lluita en punts que siguin lluny dels murs cabdals de la fortalesa. No podem anar fent equilibris arran dels confins del mal: hem d'evitar amb fermesa el voluntari *in causa*, hem de rebutjar fins el més petit desamor; i hem de fomentar els anhels d'un apostolat cristià, continu i fecund, al qual li cal la santa puresa com a fonament i també com un dels seus fruits més característics. A més a més, hem d'omplir sempre el temps amb un treball intens i responsable, cercant la presència de Déu, perquè no hem d'oblidar mai que hem estat comprats a un gran preu, i que som temple de l'Esperit Sant.

I quins altres consells us suggeriré? Doncs els procediments que han utilitzat sempre els cristians que pretenien seguir Crist de veritat, els

mateixos que empraven aquells primers que van percebre l'encoratjament de Jesús: el tracte assidu amb el Senyor en l'Eucaristia, la invocació filial a la Verge Santíssima, la humilitat, la templança, la mortificació dels sentits —*que no convé mirar allò que no és lícit de desitjar*, advertia sant Gregori el Gran—[24] i la penitència.

Em direu que tot això, sense afegir-hi res més, ja resumeix la vida cristiana. Certament, no se'n pot separar la puresa, que és amor, de l'essència de la nostra fe, que és caritat, l'enamorament sempre renovat de Déu, que ens ha creat, que ens ha redimit, i que ens agafa contínuament de la mà, encara que en moltes circumstàncies no ens n'adonem. No ens pot abandonar. *Sió deia: M'ha abandonat Jahvè, el Senyor s'ha oblidat de mi. ¿És que una dona es pot oblidar del fruit del seu ventre, de tenir pietat del fill de les seves*

entranyes? Doncs, encara que ella se n'oblidés, jo no m'oblidaria de tu.[25]
¿No us infonen, aquestes paraules,
una joia immensa?

Jo acostumo a dir que són tres els punts que ens omplen d'alegria a la terra i que ens obtenen la felicitat eterna del Cel: una fidelitat ferma, delicada, alegre i indiscutida a la fe, a la vocació que cadascú ha rebut i a la puresa. Qui es queda enganxat en els esbarzers del camí —la sensualitat, la supèrbia...—, ho farà per la seva pròpia voluntat i, si no rectifica, serà un desgraciat per haver-se posat d'esquena a l'Amor de Crist.

Torno a afirmar que tots tenim misèries. Però les nostres misèries no ens hauran de moure mai a desentendre'ns de l'Amor de Déu, sinó a acollir-nos a aquest Amor, a ficar-nos dins d'aquesta bondat divina, tal com els guerrers antics es ficaven dins llur armadura: aquell

ecce ego, quia vocasti me[26]

—compta amb mi, ja que m'has cridat— és la nostra defensa. No ens hem d'allunyar de Déu, perquè descobrim les nostres fragilitats; hem d'atacar les misèries justament perquè Déu confia en nosaltres.

I com aconseguirem de superar aquestes mesquineses? Hi insisteixo, per la seva importància cabdal: amb humilitat, i amb sinceritat en la direcció espiritual i en el Sagrament de la Penitència. Aneu als qui orienten les vostres ànimes amb el cor obert; no el clogueu perquè si s'hi fica el dimoni mut, es fa difícil treure'l.

Perdoneu la porfídia de fer-me pesat amb tanta insistència, però penso que és imprescindible que es gravi al foc en les vostres intel·ligències, que la humilitat i —la seva conseqüència immediata— la sinceritat enllacen els altres mitjans, i es mostren com

quelcom que fonamenta l'eficàcia per a la victòria. Si el dimoni mut s'introdueix en una ànima, ho engega tot a rodar; en canvi, si se'l foragita immediatament, tot surt bé, som feliços, la vida va endavant rectament: siguem sempre *salvatgement sincers*, bé que amb una prudent educació.

Vull que això resti ben clar; a mi no em preocupen tant el cor i la carn, com la supèrbia. Humils. Quan us penseu que teniu tota la raó, no en teniu gens. Feu cap a la direcció espiritual amb l'ànima oberta: no la tanqueu, perquè —ho torno a dir— s'hi fica el dimoni mut, que és tan difícil de treure.

Recordeu-vos d'aquell pobre endimoniat, que els deixebles no van aconseguir d'alliberar; solament el Senyor n'obtingué la llibertat, amb oració i dejuni. En aquella ocasió, el Mestre va obrar tres miracles: el

primer, que hi sentís: perquè quan ens domina el dimoni mut l'ànima es nega a sentir-hi; el segon, que parlés; i el tercer, que se n'anés el diable.

Digueu primer allò que desitjaríeu que no se sabés. Foragiteu el dimoni mut! D'una qüestió petita, donant-hi voltes, en feu una bola grossa com amb la neu, i us hi tanqueu. Per què? Obriu l'ànima! Jo us asseguro la felicitat, que és fidelitat al camí cristià, si sou sincers. Claredat, senzillesa: són disposicions absolutament necessàries; hem d'obrir l'ànima, de bat a bat, de manera que hi entri el sol de Déu i la claror de l'Amor.

Per a apartar-se de la sinceritat total no cal sempre una motivació tèrbola; de vegades, n'hi ha prou amb un error de consciència. Algunes persones s'han format —deformat— de tal manera la consciència, que el seu mutisme, la manca de senzillesa,

els sembla cosa recta: pensen que és bo callar. S'esdevé fins i tot amb ànimes que han rebut una preparació excel·lent, que coneixen les coses de Déu; potser és per això que troben motius per a convèncer-se que convé callar. Però van enganyats. La sinceritat és necessària sempre; no hi valen excuses, encara que semblin bones.

Acabem aquesta estona de conversa, en què tu i jo hem fet la nostra oració al Pare, tot pregant-li que ens concedeixi la gràcia de viure aquesta afirmació joiosa de la virtut cristiana de la castedat.

Li ho demanem per intercessió de Santa Maria, que és la puresa immaculada. Acudim a Ella —*tota pulchra!*—, amb un consell que jo donava, ja fa molts anys, a aquells qui se sentien intranquils en la seva lluita diària per ésser humils, nets, sincers, alegres, generosos. *Tots els*

pecats de la teva vida sembla com si es posessin dempeus. No desconfiïs. Ben al contrari, crida la teva Mare Santa Maria, amb fe i abandonament d'infant. Ella durà la benaurança a la teva ànima.[27]

[1] Mt XI, 29.

[2] 1 Cor II, 14.

[3] Mt V, 8.

[4] St. Joan Crisòstom. *In Matthaeum homiliae*, XV, 4 (PG 57, 227).

[5] Cfr. Mt XI, 18.

[6] Cfr. Mt IX, 11.

[7] Cfr. Lc XIX, 7.

[8] Mt XIII, 55.

[9] Ioh IV, 6.

[10] Símbol *Quicumque*.

[11] Ioh IV, 27.

[12] 1 Thes IV, 3-5.

[13] Mt V, 48.

[14] Orígenes, *In Lucam homiliae*, XXI
(PG 13, 1856).

[15] 1 Cor VI, XV, 19-20.

[16] 2 Cor XII, 7.

[17] Rom VII, 22-24.

[18] 2 Cor XII, 9.

[19] Prv XXIII, 26.

[20] 1 Tim V, 22.

[21] Sta Teresa de Jesús, *Vuestra soy,
para Vos nací*, *Poesías*, 5, 9.

[22] St. Joan de la Creu, *Otras
canciones a lo divino de Cristo y el
alma*, *Poesías*, 10.

[23] Eph V, 32.

[24] St Gregori el Gran, *Moralia*, XXI, II, 4 (PL 76, 190).

[25] Is, XLIX, 14-15.

[26] 1 Reg III, 6, 8.

[27] *Consideraciones espirituales*, Cuenca 1934, p. 53.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/perque-
veuran-deu/](https://opusdei.org/ca-es/article/perque-veuran-deu/) (27/03/2026)